

провеждат една по-малко амбициозна, но по-гъвкава политика, позволяваща им да излязат на пазара с новаторски и творчески изделия. Без да могат никога да конкурират количествено производството на големите индустриалци, те допринасят за "италианското икономическо чудо" по един начин, който не е за пренебрегване.

Новите луксозни и уникални мебели са много добре приети. Скулптурните и пищни творения на Миланската школа от края на 40-те и началото на 50-те години отразяват новият просперитет, ентусиазмът и вярата в бъдещето, които съответстват на своя контекст в стил *dolce vita*. В края на 50-те години тази тенденция отстъпва на по-строгия рационализъм на интернационалния стил. Неговите строги, но рафинирани форми улесняват производството: колкото по-малко детайли има в един мебел, толкова по-малко проблеми поставя и толкова по-евтин е той.

През 60-те години се забелязват редица промени в общественото развитие на западния свят. Това е времето на студентските вълнения в Париж, на появата на нови форми в изкуството и на първо място на т.нар. попкултура. Тя възниква като критика на обществото на благоденствието и въстава срещу ценностите, пропагандирани от средствата за масова информация, така необходими за функционирането на една икономическа машина, базирана на непрекъснатото разширяване на потреблението и пазарите. Такава постановка задължително изисква възвръщането на разходите, направени за технологическите проучвания и ново, високопроизводително оборудване, чрез повишаване на печалбите при продажбата. Тя се базира на предпоставката за безкрайността на ресурсите на планетата и едностранчиво оптимистичното възприемане на научния и технологическия напредък, без да се видят неговите негативни страни. Тя ражда и един значително по-голям либерализъм и свобода, дошли от по-голямата социална подвижност на обществото, а следователно и по-малкото робуване на материалните ценности. Възниква модата на "предметите за еднократна употреба", типични за попкултурата и за пластмасата като материал.

Индустриалците се възползват от тези тенденции, като започват да лансират пластмасовите мебели. Използването на термoplastици е без конкуренция през 60-те години. Те са леки, здрави, с гладка повърхност

и възможности за ярко оцветяване. Философията на еднократната употреба също довежда до стремежа на производителите към по-бързо морално състаряване на изделията с цел да се стимулират продажбите и да се сменя често обзавеждането. Такава политика, насочена към младия потребител от генерацията на следвоенното поколение, цели да моделира поведението на потребителите и става един от моторите на попкултурата.

Този приоритет, отдаван на ефемерното, на новостите и на продажбите, отличава на първо място мебелите от 60-те години.

През 60-те години принос на италианските производители е подобряването на технологиите за инжекционното формуване. Дизайнери като Вико Магжистрети и Джо Коломбо творят мебели от пластмаса с високи дизайнерски качества. Столът *Селене* на Вико Магжистрети се отличава с грациозни, лаконични и чисти линии. Магжистрети вярва в думите на Мис Ван дер Роє, че "по-малкото значи повече" и твърди, че при серийните изделия този принцип е гаранция за трайно качество.

Де Пас, д'Урбино, Ломаци.
Надуваемо кресло **Блоу**, 1967 г.

Фирмата "Дзанота" произвежда някои от най-новаторските дизайнерски мебели на 60-те години, между които и прочутото кресло *Блоу* (1967 г.) на Донато д'Урбино, Паоло Ломаци и Джонатан де Пас. Това е надуваемо кресло, чието изпълнение от прозрачна ПВХ пластмаса става възможно благодарение на висококачественото ѝ запояване. Креслото *Блоу* е рекламирано както за интериорна, така и за екстериорна употреба – всъщност го продават като кресло за басейни. Този мебел